

De nu ter consultatie voorliggende AMvB is een beschamend stuk proza. Het gaat voorbij aan de bestaande toegankelijkheidsnorm die het VN-Verdragscomite al in haar uitwerking van art 9 van het VN gegeven heeft. Het had de regering gesierd als zij deze uitwerking als gegeven hadden genomen in plaats van dit tandeloze stuk dat geen enkel kader stelt en alles aan de goedertierendheid van de maatschappij lijkt over te laten. Naast de uitwerking van de VN zelf ligt er ook nog de steun van de tweede kamer voor het amendement van Dijk om toegankelijkheid de norm te verklaren en ontoegankelijkheid de uitzondering. In ieder geval wordt bij het onderhavige voorstel voor de AMvB inzake de VN-toegankelijkheidsnorm niet naar de letter, en inzake de wens van de tweede kamer niet naar de geest gehandeld.

Het is onzin om te zeggen (Uit het Integraal afwegingskader) dat er 'meer maatschappelijke bewustwording moet komen.' Die maatschappelijke bewustwording heeft in het afgelopen decennium geleid tot de totstandkoming van het VN verdrag. Waar de implementatie vooral aan schort is dat de discussie in Nederland zich in het afgelopen decennium vooral concentreerde op de oer-nederlandse vraag : "Wat mot t kosten? (en als dat te veel is, doen we het maar niet) en niet concentreerde op de vraag hoe een algemene toegankelijkheid nu zo snel mogelijk gerealiseerd kan worden.

Deze discussie alsmede het afwegingskader is zeker niet nieuw. Ook de nooit gerealiseerde Brede Richtlijn non-discriminatie van de EU sneuvelde uiteindelijk vooral omdat men iedere keer weer de term 'reasonable accomodation' inzette om aan een akkoord over deze Richtlijn te ontkomen. Terwijl de belangenorganisaties van mensen met een beperking steeds aangaven dat er over 'reasonable' wel degelijk te praten viel, mits er aan de algemene norm van toegankelijkheid niet getornd zou worden (de achterdeur is ook goed, het hoeft niet de monumentale 17^e eeuwse trap te zijn)

In het voorstel zoals het er nu ligt wordt onvoldoende rechtszekerheid geboden. Het leidt in ieder geval tot een situatie dat mensen individueel weer naar de rechter moeten om hun recht te halen, wat tot menselijk leed en veel hogere kosten gaat leiden. Ik wijs er nog maar even op dat de mensenrechten ook voor mensen met een beperking gelden. Daarvan zijn er ruim twee miljoen in Nederland; het gaat dus zeker niet om een minderheid. In de meeste gevallen gaat het om een onzichtbare of nauwelijks opvallende beperking, waardoor mensen zich in het dagelijks leven behoorlijk beperkt kunnen voelen. (een voorbeeld: ongeveer een miljoen mensen hebben bekkenbodemp Problemen, maar in de openbare ruimte ontbreken veelal prullenbakken die groot genoeg zijn om de gebruikte hulpmiddelen discreet op te bergen).

In het voorstel ontbreekt een concrete omschrijving van toegankelijkheid. Waar de overheid voortvarend optreedt om veiligheid te bevorderen en terrorisme te bestrijden, verwacht ik nu een vergelijkbare daadkracht. Wat de afgelopen decennia immers ook hebben geleerd is dat particuliere partijen niet snel uit zichzelf maatregelen zullen nemen om algemene toegankelijkheid te bevorderen. Deels uit financiële overwegingen, deels uit pure onwetendheid, en deels uit gewone lamtheid, vrees ik.

De overheid dient hier leiderschap te tonen. Dat kan door helder te omschrijven wat de minimum-eisen aan toegankelijkheid zijn, door daarvoor bestaande en waar nodig nieuwe regelgeving in te zetten om de toegankelijkheid te bevorderen of af te dwingen, b.v. in het openbaar vervoer en de publieke ruimte. (En gewoon eens leren nadenken hoe je het zelf zou willen als je een beperking hebt. Kijk maar eens hoe ze bij voorbeeld in Wenen de toegankelijkheid van de tram soepeltjes geregeld hebben. In Nederland heb ik een plank nodig om de bus in te komen en een ladder om op perron 7 van Utrecht CS de trein naar Amsterdam te

betreden. En ik ben dan ` alleen nog maar' slecht ter been. Overigens kan ik daarmee ook niet die handige fietsenstallingen van het station in want die hebben een hellingbaan die ik niet kan nemen)

Wat dus nodig is: een concrete omschrijving wat toegankelijkheid is en wat minimum-normen aan toegankelijkheid zijn. Deze normen moeten afdwingbaar zijn en er moet een helder tijdpad komen om deze te implementeren.

Met vriendelijke groet,

Dr Judith Schuyf